

A CSIZMÁS LEVES

Rebeka hazaért az iskolából. Belépett a konyhába, és meglátta az asztalon anya levelét.

– Főztem neked levest – írta anya. – Egyél rendesen!

Rebeka felsóhajtott. Nem szerette a levest. Sokkal szívesebben evett főtt tésztát vagy sült krumplit. Ráadásul egyáltalán nem volt éhes, mert az iskolában a padtársa, Markus megkínálta virslis piroggal.

Odament a tűzhelyhez, és nézte a fazékban a levest.

– Nem akarok enni belőled – panaszkodott.

– Akkor ne egyél! – felelte vidáman a leves. – Menjünk inkább sétálni!

– Hogy érted azt, hogy sétálni? – hüledezett Rebeka. – Hová?

– Hát ki, a szabadba – közölte a leves. – Látszik az ablakból, milyen izgalmas odakint az élet. Hull a hó, röpködnek a cinkék, az emberek bojtos sapkában és csizmában járkálnak. Menjünk mi is!

Azzal a leves megpróbált kimászni a fazékból. De mivel teljesen folyékony volt, persze nem sikerült neki, csak néhány borsószem repült ki nagy ívben a konyhapadlóra.

Rebeka felszedegette a borsószemeket, és visszarakta a fazékba.

– Így nem lesz semmi a sétából – jelentette ki. – Amint elhagyod a fazekat, egyből szanaszét folysz. De tudom, hogyan segítsek rajtad. Meg kell fagynod!

Rebeka felkapta a fazekat, és kivitte az erkélyre. Odakint röpködtek a mínuszok, a leves hamar megdermedt. Most már könnyedén ki tudott mászni a fazékból. Rebeka a szekrényben keresett neki egy bojtos sapkát, majd elővette a kinőtt csizmáját is. Pont jók voltak a levesre.

– Nagyon csinos vagy! – dicsérte meg Rebeka. – Tisztára, mint a Csizmás Kandúr. Most már kimehetünk.

Sokáig sétáltak a szabadban. Rebeka megtanította a levesnek, hogyan lehet csúszkálni a jégen, és a leves egyszer sem esett el. Fociztak is, fenyőtobozokkal, és versenyt futottak, játékból.

Egy idő után Rebeka átfázott, ezért úgy döntött, visszamegy a házába. A leves viszont bekuckózott egy fenyő alá.

– Nálatok elolvadnék – magyarázta. – Itt meg jó hűvös van. Reggel találkozunk, Rebeka!

Rebeka és a leves jó barátok lettek. A leves minden reggel elkísérte a kislányt az iskolába, és cipelte a nehéz iskolatáskáját, mint egy igazi lovag. Tanítás alatt az iskolaépület körül síelt, délután pedig a hazaúton is vitte Rebeka táskáját.

A tavasz közeledtével Rebeka nyugtalanná vált. Mi lesz, ha melegebbre fordul az idő? Az aranyos kis levese pocsolává olvad, mint valami hóember! Csak a bojtos sapka meg a csizma marad utána.

– Tudod mit, leves? – mondta neki egyik reggel. – Északra kellene vándorolnod. Úgy, ahogy a darvak a tél közeledtével délre repülnek. Az egész nyarat a messzi északon töltöd, és amikor Észtországban újra hideg lesz, visszatérhetsz.

– Sajnálom, hogy el kell válnom tőled – sóhajtotta a leves. – De nincs mit tenni, igazad van. Nem szeretnék megint szétfolyni. Már holnap reggel útra kelek!

Így is tett. Integtetett Rebekának, majd elindult északra. Csupán apró csizmanyomok maradtak utána a havon.

Rebeka eleinte persze szomorkodott, de aztán hirtelen beköszöntött a meleg, kinyíltak a virágok, és ő megértette, hogy a leves az utolsó pillanatban menekült el.

Szent Iván napján Rebekának levele érkezett. A borítékban egy fénykép volt, rajta a csizmás leves. Hetykén, csípőre tett kézzel, terpezben pózolt, feje fölött északi fény villódzott. Meghódította az Északi-sarkot.

– Milyen derék, bátor levesem van! – álmélkodott Rebeka, és megpuszilta a fotót.

